

Tamaran (Part III)

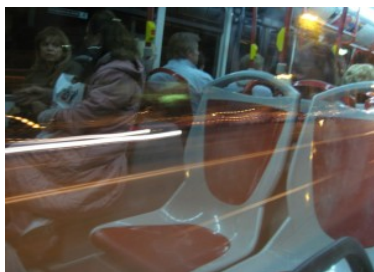
2008-12-12 18:55:35

Ho havia vist en les pel·lícules de la tele, ara però, jo era el que es trobava dins de l'escenari. Sí dona, em refereixo a la llum verdosa, artificial i alhora càlida, dels autobusos nocturns. Aquest però, no era un autobús qualsevol...

Com ja deus recordar era molt d'hora, o massa tard. De fet ens havíem aixecat a dos quarts de quatre i gairebé hagués estat millor no colgar-nos aquell vespre. Uff, surts al carrer i notes com l'àngel i el dimoni t'estiren tots dos de cada braç. Un que te diu... «torna-te'n!» i l'altre que rectifica i diu «aquesta és la teva! Endavant amb tot». Res, al final no queda més remei que passar por i fred. Perquè les nits, allà on siguis, són sempre fredes, sobretot si t'acabes d'aixecar i no has clapat suficient.

Un autobús és com una petita capsa de llapis amb forats per on surt la llum dels aparells fluorescents. En aquest en què jo hi anava, la gent hi havia d'estar-se asseguda. Eren normes del conductor i de l'empresa. Clar, era un vehicle de llarg recorregut i les corbes, agafades amb massa empenta, podien causar mals humans irreparables. Fins a qui l'escenari. Continuem...

De fet jo sí sabia què estava fent *allí*, tenia la clara intenció d'anar cap *allà*, on m'esperaven per a fer una prova. Fet i fet, això és ben poca cosa, perquè *allà* només hi havia estat una volta. I per a acabar-ho d'adobar tot havia estat massa precipitat. Calia però, aprofitar qualsevol oportunitat. Sempre i a tot arreu. Així doncs, aquests pensaments, juntament amb les respostes i oportunisme càustic de l'àngel i el dimoni, assetjaven la meua ment en un moment clau de la vida diària d'una persona: és a dir, quan hom intenta, per tots els mitjans, dormir per tal de fer-se passar més ràpidament una situació. Com si d'un metzina es tractés. Tenia ganes de dormir, però el plàstic dur dels seients ho feia impossible. A més a més hi havia els crits de la gent, de la resta de passatgers. Una passada, ja saps com són aquests vehicles que al llarg de la nit es dediquen a recollir gent de zones turístiques... El conductor vol escoltar la seva petita ràdio, que li amenitza el viatge. I darrera meu dues dones discuteixen a crits. Me les imagino allà, en el seu càlid continent, en el mercat de roba o al costat d'una parada de verdures, o per què no, en el seu petit hortet familiar veient com cau el capvespre. Un opuscle semblant al que jo he vist caure a través de les finestres del ferrocarril que baixa a Castelló de la Ribera i que moltes vegades he tornat a somniar. Ara, aquestes mateixes les dones, van pintades de forma estrofolària, tot destacant l'angulositat de la seva cara i la seva pell negra.

Al meu costat hi uns magrebins que sembla que parlin català, però si fixo més l'oïda veig com he estat d'ingenu!!! És una cantarella que per desgràcia desconec absolutament, en tot cas però, és un ritme vocal que no em deixa tornar a tancar els ulls. Abans d'arribar al trencall que ens menarà cap a la carretera antiga que va cap a la gran ciutat l'autobús torna a fer una parada. Miro per la finestra i no veig res, només puc intuir una silenciosa planura fosca i més enllà la mar. Hi puguen dos xinesos, bé, amb tots els respectes, clar la meua formació d'antropòleg de manual, em fa pensar en la possibilitat que aquests

homes —és a dir, els que ara es troben asseguts al fons del caixó que conforma l'auto—, bé podrien ésser de Mongòlia, del Tíbet, de Taiwan, o Japonesos. Perquè senzillament no els sé diferenciar. Aquest parell, parlen entre ells. Amb un filet de veu. I me'ls imagino dormint en el seu llit, amb el seu pijama, amb el paquet de tabac al costat del llit, amb el despertador...

També hi ha occidentals, com jo, i de fet som els que en realitat semblen més forasters de tots. Jo ho sóc, en tenc consciència i no m'he d'amagar. Perquè no he nascut en aquell territori ni conec els topants de les contrades... Només sento que vaig dins d'aquell petit escenari mòbil sobre les rodes del vehicle. Amb ganes rompudes d'intentar dormir.

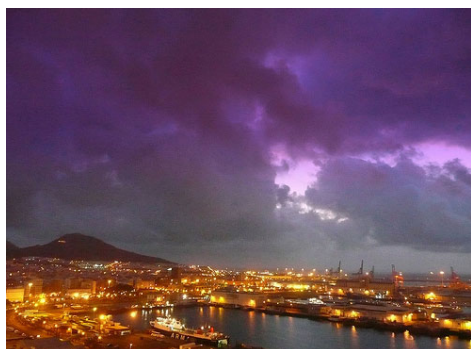
Lluny, t'imagino dins del teu llit un altre cop, protegida de la fredor del vidre damunt del qual recolzo el meu cap. Penso en el plàstic dur del seient, i en la llum verda de l'autobús que no té res a veure amb la llum càlida de l'avió de quan és de nit i baixen la intensitat per tal que puguem descansar. L'autobús continua entrant dins de la nit, per la carretera, pel camí de cada nit. Jo finalment adopto el ferm propòsit de dormir; més o menys conec el camí i crec que podria despertar-me poc abans d'entrar-hi a la ciutat.

Cada cop em costa més somniar i menys amb trajectes relativament curts. El meu somni però, és amb tot una bubota de fum que es desfà amb l'últim plor de la nit i que no aconsegueix espantar-me. Més sorprenent és el que veig... Diria que és una discoteca ambulante, emperò no passa de ser un judici precipitat. L'autobús circula per la carretera que ressegueix la costa i a distància d'un quilòmetre es veu la gran massa de ferro il·luminat que es retalla amb el celatge difuminat. Juro que aquesta imatge se m'ha quedat gravada en la ment. Per això —potser—, he escrit aquest text. Per la força d'aquesta imatge. Així de senzill. I la veritat és que aquelles llumenetes minúscules que la massa de ferro projectava semblaven una forma que tenen els vaixells de tenir cara i ulls. Una forma d'humanitzar-se. No hi havia només un vaixell, n'hi havia tres o cinc. Això volia dir que indubtablement ens estàvem apropant a la zona del port comercial, a la gran ciutat. També volia dir que els vaixells ens miraven tal i com jo els mirava, n'estic convençut.

De fet Las Palmas té aquesta capacitat de ser un gran centre nodular de relacions, de mercaderies, del nord, del sud, a una banda i a l'altra. I sé ben cert que jo en aquest joc de peces no deixo de ser un punt més; dins el gran mosaic humà que es mou dins de l'illa. Per exemple, per a mi aquest autobús on estic ara sembla un petit escenari on tothom desenvolupa el seu paper, ni que sigui en silenci... doncs ja estan actuant amb el seu mutisme. Sorprenent. Una força performativa sensacional. Tots presoners de les seves històries particulars. Com si en comptes d'un autobús de desplaçament, fos un bibliobús, on cada

persona és un llibre, una novel·la o un relat breu o un assaig o un llibre de poesia... en fi, tot això. Cada persona és presonera i alhora secretari primer de la seva història. Un càrrec força important dins del projecte empresarial que representa la mateixa vida.

La ciutat desperta, com desperta qualsevol ciutat colonial: obrint les seves parpelles negres maquillades de pintures de colors per tal de esmoreir una mica la seva condició d'esclava. Una ciutat que sempre tindrà la capacitat de recordar que va sorgir del mar. Que té el seu propi camí i, —com els vaixells que ja estan començant a descarregar mercaderies de tota mena—, ara només està fent una petita parada en el seu trajecte. Sí, parlo de Las Palmas, que significa Victòria, i tinc por. M'admira que una ciutat dins d'un illa, tingui l'honor de dir-se victòria... en la seva solitud al voltant del mar... potser parla d'una Victòria guanyada contra tota raó. De vegades els noms de les ciutats ens apropen a la necessitat dels seus fundadors per tal d'amagar la barbàrie. Una ciutat com aquesta suporta anualment una gran pressió de ciutadans, estrangers —normalment europeus—, i treballadors portuaris —d'arreu del món i amb escassos europeus. Un joc de contrastos. I mentre baixo de la *guaga*, Àfrica respira a pocs quilòmetres.

fotografies extretes de:

<http://www.flickr.com/photos/marvillashots/>

<http://www.flickr.com/photos/-maripili-/>

<http://www.flickr.com/photos/52783205@N00/>